

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **M. V.**, narozen X, státní příslušnost X,
zastoupen M. V., obecným zmocněncem,
bytem X,

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 7. 2020, č. j. CPR-9107-2/ČJ-2020-930310-V230 a č. j. CPR-9107-3/ČJ-2020-930310-V230,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zmocněnce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 6. 7. 2020, č. j. CPR-9107-2/ČJ-2020-930310-V230, jímž bylo v řízení o odvolání žalobce změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 15. 12. 2019, č. j. KRPU-191547-20/ČJ-2019-040022-SV-CV. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 1 rok od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Správní orgán prvního stupně zároveň vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců, a stanovil mu dobu k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Změna provedená napadeným rozhodnutím spočívala v nahrazení výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně textem: „*Současně se podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanoví doba k vycestování z území Evropské unie do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí...*“, a textem: „*Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování*“.
3. Dále se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 6. 7. 2020, č. j. CPR-9107-3/ČJ-2020-930310-V230, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 15. 12. 2019, č. j. KRPU-191547-22/ČJ-2019-040022-SV-CV, kterým byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění paušální částkou ve výši 1 000 Kč stanovenou vyhláškou Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, a to do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
4. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud zrušil také obě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

5. V žalobě žalobce předně namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť se opírá o nezákonný důkaz, a to výslech účastníka řízení. Již v průběhu správního řízení žalobce upozorňoval na skutečnost, že nebyl před konáním svého výslechu náležitě a srozumitelně poučen a byl na něj v jeho průběhu vyvíjen nátlak s tím, aby se mu podrobil, neboť poté bude propuštěn na svobodu. K prokázání shora uvedeného navrhoval výslech svědků, což bylo správním orgánem prvního stupně odmítnuto a žalovaná se k neprovedení tohoto důkazu nijak nevyjádřila.
6. Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením žalované, že k nátlaku na žalobce nemohlo dojít, neboť tato skutečnost nevyplývá ze správního spisu. Navíc výslechu byla přítomna tlumočnice, což je zárukou korektnosti prováděného výslechu. Žalobce konstatoval, že je běžnou praxí, že správní orgány odpírají účastníkům jejich práva a využívají jejich neznalosti nejen jazykových, ale i právních. K prokázání svého tvrzení žalobce poukazyval na zvukový záznam pořízený při výslechu účastnice řízení dne 17. 7. 2020 v řízení o správním vyhoštění vedeném pod č. j. KRPA-155443/ČJ-2020-000022-SV.
7. Žalobce byl rovněž přesvědčen, že v projednávané věci nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Správními orgány totiž byly nezákonně akcentovány pouze skutečnosti svědčící v jeho neprospěch. Žalobce měl za to, že správní orgán prvního stupně mylně vyhodnotil, že se dopustil nelegální práce. Na podporu této domněnky si poté nezajistil dostatečné důkazy. Zejména si neopatřil důkazy potřebné pro učinění závěru, že by Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce vykonával práci, k níž by byl povinen mít pracovní povolení. Žalobce zároveň dále poukazoval na skutečnost, že bylo správními soudy opakovaně vysloveno, že práce vyžadující povolení k zaměstnání je jen taková práce, která je vykonávána soustavně, dle pokynů a za mzdu, plat nebo odměnu. V této souvislosti namítal, že v projednávané věci nebylo správními orgány dostatečně zjištěno, že by práce, kterou žalobce vykonával, naplňovala shora uvedené znaky a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011-120, ze dne 23. 3. 2012, č. j. 4 Ads 175/2011-92 a na rozsudek Soudního dvora Evropské Unie ve věci 66/58, Deborah Lawrie-Blum v Land Baden-Württemberg ze dne 3. 7. 1986.

8. Závěrem žalobce uvedl, že má za to, že správní orgány v projednávané věci neprokázaly naplnění znaků soustavnosti práce.

Vyjádření žalované k žalobě

9. Žalovaná ve svém vyjádření plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se podrobně vyjádřila k projednávané věci a přezkoumatelně se vypořádala i s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života. Byla přesvědčena, že v případě žalobce nelze od uložení správního vyhoštění upustit. Zároveň jeho uložení považovala za přiměřené opatření. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaná s takovýmto postupem souhlasila a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
11. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 28. 10. 2019 v 14:00 hodin kontrolován policisty Oddělení pobytové kontroly pátrání a eskort Chomutov, a to při vykonávání lesních prací Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

spočívajících ve stavění oplocení pro mladé stromky v lesním porostu v katastru obce Lom, Rozkošné údolí okres Most. Při kontrole předložil svůj biometrický cestovní pas X č. X s otištěným přechodovým razítkem ze dne 23. 8. 2019. Žalobce nepředložil žádné povolení k zaměstnání. Vzniklo tak podezření, že se dopouští výkonu zaměstnání bez povolení k zaměstnání a z těchto důvodů byl žalobce v 14:15 hodin podle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů zajištěn a převezen na OPKPE Chomutov k provedení dalších opatření. O provedeném zajištění byl pořízen úřední záznam ze dne 28. 10. 2019, jehož třetí strana sestává z písemného poučení žalobce jakožto osoby omezené na osobní svobodě, vyhotoveného v ukrajinštině a stěžovatelem vlastnoručně podepsaného.

14. Dne 28. 10. 2019 bylo žalobci dále oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců a byla mu usnesením pod č. j. KRPU-191547-5/ČJ-2019-040022-SV-CV ustanovena tlumočnice do jazyka ukrajinského. Následně byl se žalobcem sepsán protokol o výsledku, u kterého byla přítomna ustanovená tlumočnice. V úvodu výsledku byl žalobce seznámen s důvody pořizování protokolu a poučen o svých právech a povinnostech. Žalobce uvedl, že poučení v plné míře porozuměl a rovněž porozuměl důvodům, proč je tento protokol sepsován. Konstatoval, že byl seznámen o svém právu nevypovídat. Tohoto práva využít nechtěl. Netrval na přítomnosti svého právního zástupce. K důvodům své cesty do České republiky poté uvedl, že dne 23. 8. 2019 přicestoval do České republiky za prací, která byla domluvena přes jeho známé na X. Přicestoval dne 23. 8. 2019 mikrobusem do Nového Města u Moldavy. Tam na něj čekal jeho kamarád V., který mu zařídil práci a dovezl ho na ubytovnu a druhý den do lesa, kde dělal oplocenky. Každý den ho vozil V. na různá místa po lesích, kde dělal oplocenky podle potřeby. K dotazům správního orgánu prvního stupně poté vypověděl, že svého zaměstnavatele nezná, pracovat začal 24. 8. 2019 a pracoval do doby, než byl kontrolován policií. Záznamy o odpracovaných hodinách nemá, neboť byl placen za odvedenou práci. Počet oplocenek kontroloval někdo z lesní správy. Pracovní smlouvu nemá žádnou. Nemá žádné dokumenty potřebné k práci. Za udělanou roli pletiva měl dostat 50 Kč, výplatu mu dával V. a dostával ji každý den, přičemž zatím to celkem dělalo 10 000 Kč. Nedostával výplatní pásku a nebyla stanovena pracovní doba. Úkoly mu přiděloval lesník z lesní správy. Dále žalobce sdělil, že měl pracovat ještě týden a poté se měl vrátit na X, ale čekal na peníze. Uvedl, že je mu známo, za jakých podmínek může v České republice vykonávat zaměstnání, ale že české pracovní vízum si na X neobstaral, protože je k tomu nutný požadavek, aby ho pozvala nějaká firma. Dále žalobce uvedl, že si je vědom, že na území České republiky pracoval bez povolení k zaměstnání, a tím porušil zákon České republiky. Nebyla mu známá žádná překážka, která by mu bránila k návratu na X. Dále uvedl, že v České republice je potřetí a na X má manželku a dvě děti. Žalobce sdělil, že má peníze na vycestování. Závěrem žalobce uvedl, že to je vše, co chtěl k dané věci uvést. Protokol si přečetl a souhlasil s jeho obsahem, což stvrdil vlastnoručním podpisem.
15. Dne 31. 10. 2019 správní orgán prvního stupně obdržel informaci od Úřadu práce, krajské pobočky v Ústí nad Labem, že žalobce ke dni 31. 10. 2019 ani ke dni provedené kontroly neměl vydané povolení k zaměstnání Úřadem práce České republiky, na základě, kterého by mohl vykonávat činnost na území.
16. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu¹⁶⁾ nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.“

17. Z § 3 správního řádu vyplývá, že „[n]evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“
18. Podle § 4 odst. 2 správního řádu platí, že „[s]právní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.“
19. Soud nepřisvědčil argumentaci žalobce, že je nutné považovat jeho výsledek za důkaz získaný v rozporu se zákonem, neboť před jeho provedením nebyl řádně poučen o svých právech a povinnostech a zároveň byl na něj vyvíjen nátlak, aby se mu podrobil. K žalobcem tvrzenému nátlaku, soud předně poukazuje na skutečnost, že povinnost prokázat určité tvrzení leží právě na účastníkovi, který jej uplatnil. Pokud by skutečně byl na žalobce vyvíjen nátlak v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně, jednalo by se o excesivní postup správního orgánu, který nelze v běžných případech presumovat, proč je třeba jej náležitě prokázat, neboť správní orgán stěžej může prokázat negativní skutečnost, že se jeho postup v dané věci od běžných případů nikterak neliší, pakliže nedisponuje např. kompletním video nebo audio záznamem veškeré komunikace jeho pracovníků s účastníkem řízení (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2017, č. j. 2 Azs 225/2017-22, dostupný na www.nssoud.cz).
20. K samotné argumentaci žalobce ohledně nátlaku vyvíjeného správním orgánem prvního stupně soud konstatuje, že ze shora popsaného průběhu správního řízení je zřejmé, že žalobce při prováděném výsledku nevznášel námitku, že by konkrétnímu úkonu neporozuměl. Neměl žádné výhrady vůči způsobu tlumočení otázek kladených správním orgánem. Na položené otázky poté reagoval zcela adekvátně. V daném případě podle názoru soudu nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že správní spis obsahuje úřední záznam o zajištění cizince ze dne 28. 10. 2019, č. j. KRPU-191547-2/ČJ-2019-040022-SV-CV, jenž zahrnuje poučení žalobce jakožto osoby omezené na osobní svobodě, které je vyhotoveno v ukrajinštině a žalobcem vlastnoručně podepsáno. Soud pokládá za jednoznačné, že žalobci se hned v počátku jeho komunikace se správním orgánem dostalo náležitého písemného poučení v mateřském jazyce, čímž mu byla prokazatelně zprostředkována paleta jeho procesních oprávnění. Řízení ve věci správního vyhoštění poté bylo zahájeno neprodleně po skončení zajištění a zde již byla žalobci ustanovena tlumočnice, která následně žalobci přetlumočila do jeho rodného jazyka poučení o jeho právech a povinnostech poskytnutého mu správním orgánem prvního stupně před zahájením výsledku. Žalobce výslovně uvedl, že poučení porozuměl. Z výše popsaného průběhu správního řízení a samotného výsledku žalobce tak nelze dle názoru soudu dospět k závěru, že by na žalobce byl vyvíjen jakýkoliv nátlak s cílem přimět ho k výpovědi, a že by se žalobci nedostalo náležitého poučení o jeho právech, tj. že by například nebyl poučen o svém právu k věci nevypovídat, či že má právo na právní pomoc.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

21. Soud připouští, že žalobce na podporu svého tvrzení jako důkaz navrhl v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně výslech svědků. Nicméně, jak vyplývá z vyjádření žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 25. 11. 2019 (kde tento svůj návrh uplatnil poprvé), jednalo se o osoby, které byly zajištěny společně s žalobcem a měly se dopustit stejného skutku. Tyto osoby se poté přímo neúčastnily žádného úkonu prováděného správním orgánem prvního stupně v řízení o správním vyhoštění žalobce, a tedy ani jeho výsledku. Správnímu orgánu prvního stupně, tak nelze vytknout, že odmítl provedení výslechu těchto svědků, neboť by jejich výslech nepřinesl nic nového.
22. Pokud žalobce v této souvislosti vytýká žalované, že se k neprovedení výslechu jím navrhovaných svědků nijak nevyjádřila, soud uvádí, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, dostupný na www.nssoud.cz). Z žalobou napadeného rozhodnutí (strana 5-7) jednoznačně vyplývá, že žalovaná se podrobně zabývala žalobcem namítanou nezákonností provedení výslechu a tvrzeními ohledně nátlaku, který na něj měl být správním orgánem prvního stupně vyvíjen, přičemž právě k prokázání těchto tvrzení se vázal návrh žalobce na provedení výslechu svědků. Žalovaná dospěla k závěru, že v rámci předmětného řízení byl žalobce o svých právech a povinnostech opakovaně řádně poučován, a to v zákonem požadovaném rozsahu a vždy za přítomnosti tlumočnice, s čímž žalobce souhlasil. Žalovaná správně poukázala na to, že ze spisového materiálu lze seznat, že tlumočnice byla přítomna všem úkonům majícím vztah k vedenému řízení a že z obsahu protokolu o žalobcově výslechu nevyplývá, že by byl na žalobce činen jakýkoli nátlak nebo byl k něčemu nucen. Předmětný protokol ostatně nevykazuje ani žádné indicie o nekorektnosti postupu. Námitky žalobce tudíž žalovaná vyhodnotila jako vykonstruované za účelem změny obsahu vyjádření, a tedy i změny posouzení vytýkaného jednání. Z uvedeného je podle názoru soudu zřejmé, že se žalovaná zabývala podstatou uplatněných odvolacích námitek, přičemž dostatečně vysvětlila, proč nepovažuje argumentaci žalobce ve vztahu k nezákonnosti provedení výslechu za správnou, resp. proč pokládá jeho tvrzení za ničím nepodložená a účelová. Tím žalovaná implicitně potvrdila správnost postupu správního orgánu prvního stupně, pokud jde o neprovedení výslechu žalobcem navržených svědků.
23. S ohledem na shora uvedené soud tedy uzavírá, že žalobce své tvrzení o tom, že na něj byl v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně vyvíjen nátlak, nijak neprokázal, přičemž ze spisu nevyplývá žádné působení správního orgánu prvního stupně na žalobce, které by bylo možné takto hodnotit. Stejně tak se ze správního spisu nepodává, že by žalobce nebyl správním orgánem řádně a dostatečně poučen o svých právech. Žalobní námitka tudíž není důvodná.
24. K žalobcem předloženému zvukovému záznamu soud uvádí, že jej neprovedl jako důkaz pro jeho nadbytečnost, neboť se jedná o zvukový záznam, který byl pořízen v řízení o správním vyhoštění týkajícím se osoby odlišné od žalobce, a ve vztahu k projednávané věci nemá žádnou vypovídací hodnotu.
25. Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, že v daném případě nebyl správním orgánem náležitě zjištěn skutkový stav věci ve smyslu § 3 správního řádu, tedy že si správní orgán nezajistil dostatek důkazů k tomu, aby mohl učinit závěr o tom, že pro výkon práce, který je mu kladen za vinu, je nezbytné pracovní povolení. Soud především zdůrazňuje, že činnost, kterou žalobce vykonával na území České republiky, mimo jakoukoliv Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pochybnost, svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Žalobce totiž práci vykonával ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet, na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016-53, dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce dle svých slov natahoval pletivo okolo oplocenky. Uvedená práce mu byla přidělena. Práci vykonával od 24. 8. 2019 až do 28. 10. 2019. Mzda mu měla být vyplácená ve výši 50 Kč za natažení jedné role pletiva, a to v hotovosti. Žalobce zároveň vypověděl, že přijel do České republiky za prací a potřebné pracovní vízum si na X nezajistil, neboť je k tomuto povolení nutný požadavek, aby ho pozvala nějaká firma.

26. Z obsahu správního spisu je podle názoru soudu zcela zřejmé, žalobce v daném případě není držitelem povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty), což bylo správním orgánem prvního stupně řádně prověřeno dotazem na Úřad práce České republiky a ostatně to potvrdil i sám žalobce. Výkon práce žalobce, tj. natahování pletiva okolo oplocenky, byl podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Žalobce však nebyl držitelem takového povolení, a ani to netvrdil a netvrdí. S ohledem na shora uvedené je tudíž jednoznačné, že na území České republiky vykonával závislou práci bez potřebného povolení k zaměstnání, čímž naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017-13, dostupný na www.nssoud.cz).
27. Žalobci lze přisvědčit v tom, že soustavnost výkonu je jedním z definičních znaků závislé práce (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2011, č. j. 4 Ads 75/2011-73, ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011-120, nebo ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, dostupné na www.nssoud.cz). To platí i z hlediska kvalifikace činnosti cizince pro účely řízení o správním vyhoštění v režimu zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 5 Azs 51/2016-45, ze dne 25. 10. 2017, č. j. 6 Azs 261/2017-30, nebo ze dne 5. 6. 2018, č. j. 8 Azs 109/2017-41, dostupné na www.nssoud.cz). Podle názoru zdejšího soudu je nicméně nezbytné si uvědomit, že kontrola výkonu práce odhalí jen činnost prováděnou v době kontroly samotné. Na její soustavnější charakter je možno usuzovat z dalších zjištěných skutečností, například z výpovědi samotného cizince, z výsledku svědků či ze situace na místě (charakter činnosti, množství již provedené práce apod.). Na závalu nemusí být ani to, že se činnost dosud soustavnou stát nestihla, tj. jedná se teprve o první den práce (jako je tomu i v případě žalobce), jestliže se takovou podle vůle stran následně stát měla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, dostupný na www.nssoud.cz).
28. Znak soustavnosti vykonávané práce je významný pro rozlišení existujícího pracovněprávního vztahu, v němž je vykonávána závislá práce, od práce na zkoušku jakožto součásti výběrového řízení na obsazení volného pracovního místa nebo občanské (či rodinné) výpomoci. Byť je tedy zjištěná délka výkonu pracovní činnosti významným vodítkem pro učinění závěru o soustavnosti této pracovní činnosti, určující je, zda měla pracovní činnost dále pokračovat, tedy zda imanentní součástí právního vztahu mezi žalobcem a jeho zaměstnavatelem v době započetí výkonu pracovní činnosti byl předpoklad delšího trvání pracovní činnosti. V projednávané věci soud k tomu z žalobcovy výpovědi zjistil, že žalobce si zajistil výkon pracovní činnosti v České republice přes svého známého. Jednalo se o práci, kde kromě žalobce pracovali i další cizinci. Práci si žalobce našel za účelem zajištění lepší obživy. Měl přitom v plánu zdržet se v České republice ještě Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jeden týden. Ve správním řízení neuvedl, že by konal práci pouze tzv. na zkoušku, nebo že by se jednalo pouze o přátelskou či rodinnou výpomoc. Dále bylo z výpovědi žalobce zjištěno, že žalobce měl vykonávat pracovní činnost za odměnu, a to 50 Kč za udělanou roli pletiva. Žalobce od 24. 8. 2019, kdy s prací započal, do dnešního dne za vykonanou práci obdržel 10 000 Kč. Práce žalobci byla dle jeho slov přidělována. Z uvedeného lze jednoznačně dovodit, že žalobce konal soustavnou pracovní činnost za odměnu ve vztahu podřízenosti, byť nebylo přesně rozkryto, jaké subjekty a jak byly ve vztazích zainteresovány. V tomto směru pokládá soud další dokazování – například žalobcem zmíněným výsledkem blíže neoznačeného V. – za nadbytečné.

29. Skutečnost, že správní orgány v daném případě nezjistily přesnou pracovní dobu, po kterou měl žalobce denně vykonávat svou práci, na uvedeném závěru o výkonu závislé práce žalobcem nemůže nic změnit. Uvedený údaj totiž pro učinění závěru o tom, že žalobce vykonával závislou činnost, není nezbytný, neboť jak vyplývá již ze shora uvedených okolností daného případu, žalobci měla být vyplácena mzda za odpracovanou dobu, jež měla být stanovována podle potřeby. Dovodila-li tedy žalovaná na základě výpovědi samotného žalobce, že se v jeho případě jednalo o výkon závislé činnosti, resp. že žalobcem vykonávaná práce naplňovala shora poukazované znaky závislé činnosti, jejíž výkon byl z již výše uvedených důvodů podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány, nelze takovému závěru nic vytknout. Tato žalobní námitka proto není důvodná.
30. K poukazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011-120, dostupný na www.nssoud.cz, zdejší soud podotýká, že byl vydán za výrazně odlišných skutkových okolností. Nejvyšší správní soud v předmětné věci posuzoval případ, v němž žalobkyni vypomáhali s prací cizinci s dlouhodobým pobytem na území České republiky, kteří byli zároveň jejími příbuznými (sestřenice a synovec). Skutkové okolnosti v projednávané věci se od citovaného judikátu liší natolik, že není možné jeho závěry aplikovat.
31. Ve vztahu k druhému žalobou napadenému rozhodnutí, které se týkalo nákladů řízení spojených se správním vyhoštěním, soud připomíná, že je nepochybné, že žalobce svým protiprávním jednáním předmětné řízení o správním vyhoštění vyvolal, neboť vykonával závislou práci na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Správní orgány tak podle názoru soudu postupovaly v souladu s § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., jestliže žalobci uložily povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Jelikož zároveň v projednávané věci nebyl dán důvod ke zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění, nemohl soud vyhovět ani návrhu žalobce na zrušení rozhodnutí o uložení nákladů řízení, když navíc žalobce v žalobě žádnou konkrétní námitku proti tomuto rozhodnutí neuplatnil.
32. Soud uzavírá, že nezjistil žalobcem tvrzené porušení povinností ze strany žalované ani správního orgánu prvního stupně, přičemž má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno podle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 24. září 2020

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)